

Mireasa Mielului – 21:1-22:21

Finalul cărții ne descrie slava Miresei Mielului sau răsplătirea eternă a slujitorilor Mielului. Este un final potrivit pentru Apocalipsa dar și pentru întreaga Scriptură. El reprezintă esența speranței creștine, rațiunea pentru care ne trăim viața ca și creștini. El e menit să ancoreze credința noastră în minunata răsplătire eternă.

Un cer nou și un pământ nou căci cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră (prin foc cum ne prezintă apostolul Petru în 2 Petru cap.3). Dumnezeu NU renunță la creația Sa, nu renunță la pământ. De multe ori creștinii își vizualizează răsplătirea eternă sus în cer. Iată că ea însă va avea loc tot pe pământ. E evident vorba de unul nou, plin de slavă, fără nici o umbră de rău, păcat sau degradare. *Și marea nu mai era.* De ce pe pământul cel nou nu mai avem mare? În multe pasaje din Vechiul și Noul Testament marea este un simbol al răului, al răutăților popoarelor, al adâncului întunecat. Chiar în Apocalipsa 13 fiara iese din mare. În Genesa 1, înainte ca Dumnezeu să intervină, pământul este pustiu și gol (sau fără formă), este un adânc de ape plin de întuneric. Este o imagine dezolantă. De unde această realitate întunecată în planul lui Dumnezeu? Există posibilitatea ca acest loc pustiu și întunecat să fie o consecință directă a răzvrătirii lui Lucifer care, prin căderea sa, a afectat o parte din creația lui Dumnezeu. Astfel, de la început adâncul de ape este un simbol al răzvrătirii și întunericului. Dumnezeu intervine apoi în acest haos inițial aducând lumina și apoi uscatul care limitează acțiunea mărilor și pune un hotar mândriei valurilor. Aceste acțiuni ar putea arăta că prin crearea omului Dumnezeu poate da un răspuns strategic la răzvrătirea lui Lucifer. Prezența întunericului și a mărilor în prima creație poate arăta că Dumnezeu își asumă pentru o vreme răzvrătirea lui Lucifer și existența răului nepedepsit. Noua creație din Apocalipsa apare DUPĂ aruncarea lui satan în iazul cu foc. În această nouă creație nu mai avem nici mări, dar nici noapte (după cum vom vedea la finalul cap.21).

Pe acest pământ nou coboară din cer cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Noul Ierusalim apare în contrast evident cu Babilonul, cetatea cea mare și curva curvelor. V.3 ne descoperă identitatea Noului Ierusalim: cortul lui Dumnezeu cu oamenii lui. Este vorba de o cetate VIE, formată din oamenii răscumpărați de pe pământ, care sunt aduși laolaltă pentru a forma un cort, un Templu, o Casă, o Locuință pentru Cel Preaînalt. Deci sfinții nu sunt răsplățiți separat ci ÎMREUNĂ. Ei formează pentru eternitate, un singur trup, o singură mare comunitate. Iată cât de importantă este COMUNITATEA în planul lui Dumnezeu. Nu este loc pentru eroi solitari sau individualism spiritual. Și această comunitate este atât de frumoasă încât devine NOUL Templu al lui Dumnezeu. Dumnezeu renunță la Templul din ceruri și alege să locuiască pentru eternitate în acest nou Templu care este mult mai slăvit decât primul, în care încapă mai bine, în care se simte mai bine și care Îl reprezintă mai bine! Iată cât de mare este răsplătirea eternă a sfinților. Răspata este însuși Dumnezeu, însăși relația cu El. Iar sfinții se vor bucura pentru eternitate de o relație cu totul specială cu Creatorul căci doar ei sunt parte din Mireasa Mielului și doar ei formează acest măreț Cort al lui Dumnezeu! V.4 ne confirmă că pe pământul cel nou nu va mai suferință, moarte, păcat, ispitire. Nu va rămâne nici o rană nevindecată, ci Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii sfinților. Durerea e

caracteristică lucrurilor dintâi, dar acestea au trecut și Dumnezeu face toate lucruri NOI. Finalul este de fapt un NOU început (v.5). Astfel se isprăvește sau se împlinește planul lui Dumnezeu cu prima creație (v.6) și Dumnezeu își joacă pe deplin rolul de Alfa și Omega.

V.6b-8 ne anunță cine va intra și cine nu va intra în noua creație. Vom observa că acesta este un laitmotiv al finalului cărții și anume să insiste că doar cei credincioși vor avea parte de această minunată răsplătire. Nu oricine va bea din izvorul apei vieții veșnice, ci doar celui ce îi este sete. Doar cel care se lasă cercetat de Dumnezeu și își lasă activă foamea și setea de Dumnezeu va bea din apa vieții. Și va bea fără plată, deoarece toată această imensă răsplătire este un mare dar făcut omului. La fel ca iertarea și mântuirea, răsplătirea este și ea un har 100%. Aceasta NU înseamnă că omul nu face nimic pentru ea: doar cel ce va birui va moșteni aceste lucruri (v.7). Verbul *a birui* este un verset cheie al cărții. El înseamnă să îți duci credința mântuitoare până la capăt în ciuda obstacolelor, ispitirilor și suferinței de pe drum. Însă noua creație nu este singurul loc destinat oamenilor. Mai este și iazul cu foc (v.8) în care vor fi aruncați cei păcătoși, cei care au slujit diavolului și au ajuns astfel ca acesta, adică într-o stare de împietrire ireversibilă. Din această pricină, pedeapsa lor este una eternă. V.8 conține și o listă de păcate. Unele par mai grave și ne-am așteptat să fie incluse în listă: crima, necurăția sexuală, vrăjitoria, închinarea la idoli. Altele par mai puțin grave (minciuna) și totuși sunt incluse în listă. Poate surprinzător este că în capul listei avem frica și necredința. Dar nu este întâmplător acest lucru. Ne aducem aminte de Numeri cap.14, și de motivul principal pentru care cei ce au ieșit din Egipt, nu au biruit, și nu au ajuns în țara promisă ci au murit în pustie. Frica izvorâtă din necredință a fost motivul. Și cartea Apocalipsei ne avertizează că FRICA este o armă teribilă a celui rău. Seducția poate fi învinsă mai ușor. Dar frica rămâne ultima redută ce trebuie învinsă. Frica de pierdere, de suferință, de prigoană, de moarte ne poate duce la pierderea relației cu Dumnezeu. Există o frică mai mare care o poate învinge: frica de Domnul, frica de a avea parte de pedeapsa Sa eternă, și de a-L pierde pe El pentru totdeauna.

După această introducere a lumii noi ce va veni (v.1-8), autorul începe să ne descrie minunata mireasă a Mielului. Îngerul care-l cheamă pe Ioan pentru a-i arăta Mireasa este unul din îngerii care aveau cele 7 potire. Tot unul din acești îngeri l-a chemat pe Ioan în cap.17 pentru a-i arăta curva cea mare. Se accentuează deci din nou contrastul dintre Ierusalim și Babilon, între Mireasă și curva cea mare. În cap.17 Ioan este dus în duhul într-o pustie, acum este dus în duhul pe un munte mare și înalt. Ierusalimul cel nou are slava lui Dumnezeu, adică este plin de prezența și are o glorie ca cea a Celui Prea Înalt. Lumina ei era ca o piatră de *iaspis*, străvezie ca cristalul. În cap.4 Cel ce șade pe tron are înfățișarea unei pietre de *iaspis* și de sardiu. E firesc ca cetatea plină de gloria lui Dumnezeu să aibă o înfățișarea ca cea a lui Dumnezeu. Cetatea are strălucire și culoare dar în același timp este transparentă (străvezie ca cristalul). Transparența cetății ne arată curăția ei dar și faptul că prin ea se reflectă în mod perfect lumina slavei lui Dumnezeu. În cele ce urmează, autorul insistă foarte mult asupra zidului și porților cetății. În primul rând suntem uimiți că cetatea mai mare ziduri și porți. În mod cert nu e vorba de zid și poartă fizice dar totuși zidul și poarta trimit la ideea de protecție, de apărare. Dar acum nu mai sunt vrăjmași, nu mai este rău nici în cetate, nici în afara cetății, nu mai sunt ispite, nu mai există Ispititor ca în Eden. De ce prezența unui zid, și de ce se insistă așa de mult pe zidul și porțile cetății? Porțile cetății stau mereu deschise (vezi v.25), deci ele nu au rol de apărare. Atunci, în

absența vrăjmașilor ce rol mai poate avea zidul și porțile acestuia? Ar putea avea un rol de delimitare și de definire a identității cetății. În noua creație nu TOTUL va fi cuprins de marea cetate, nu totul va fi parte din noua cetate. Cetatea va delimita doar un spațiu special din noua creație a lui Dumnezeu. Astfel ea va fi delimitată de un mare zid. Pe cele 12 porți sunt scrise cele 12 nume ale celor 12 seminții ale lui Israel, iar pe 12 temelii ale zidului sunt scrise numele celor 12 apostoli ai Mielului. Cetatea pare a fi deci delimitată de apartenența la poporul lui Dumnezeu răscumpărat de pe pământ, reprezentat în Vechiul Testament prin cele 12 seminții ale lui Israel, și în Noul Testament prin cei 12 apostoli. Cei răscumpărați din Vechiul și Noul Testament, evrei și neamuri, Israel și Biserica, sunt aduși laolaltă pentru a forma marea cetate. Și cine se gândea să excludă pe sfinții Vechiului Testament din cetate sau pe Israel din planul lui Dumnezeu? Nu e suficient de clar că Dumnezeu nu renunță la Israel? Iată că cetatea eternă e plină de nume evreiești, și chiar numele ei este tot evreiesc: Ierusalim.

V.15-17 întrerup descrierea zidului și porților cetății pentru a introduce măsurarea cetății. Măsurătoarea ne arată că cetatea este un pătrat, ba mai mult un cub, și unul imens cu latura de 12.000 prăjini (=21 km). Sfânta Sfintelor din Templul lui Solomon era tot un cub. Acum cetatea sfântă este ea însăși o imensă Sfântă a Sfintelor, plină de prezența lui Dumnezeu! Zidul cetății care are o înălțime de 144 de coți (=69,12 m) este unul foarte înalt, și totuși e foarte mic în comparație cu înălțimea cetății (=21.000 m). Cifra 144 ne aduce aminte de cei 144.000, de floarea făinii a celor neprihăniți, de cei care au biruit fiara. Înălțimea zidului e proiectată după gloria credinței acestora. Cetatea e locuită de biruitoarii celui rău, de cei care prin credință au învins pe marele balaur. V.18-21 revin la descrierea zidului și a porților. Se insistă pe cele 12 temelii care sunt 12 pietre prețioase și sunt enumerate aceste 12 pietre. În Vechiul Testament mai găsim două astfel de enumerări de pietre prețioase. Una este în Ezechiel și e menită să descrie slava Tirului sau mai exact slava lui Lucifer înainte de căderea sa. Aceasta include 10 pietre/materiale prețioase. Cealaltă enumerare o găsim în cartea Exodului cu privire la pieptarul Marelui Preot care conținea 12 pietre prețioase, reprezentând cele 12 seminții ale lui Israel. Numărul mai mare de pietre de pieptar (12 față de cele 10 din Ezechiel 28) ne poate arăta că slava Marelui Preot (împlinită cu adevărat în Isus Hristos) este mai mare decât cea a lui Lucifer înainte de cădere. Dar acum găsim cele 12 pietre împodobind Mireasa Mielului. Mielul practic dăruiește slava Sa Miresei care este deci mai slăvită decât Heruvimul ocrotitor din Ezechiel 28. Porțile cetății sunt și ele 12 mărgăritare, iar cetatea (și ulița ei) este de aur curat, ca sticla străvezie. Aurul curat trimite la caracterul cristic și la credința sfinților ce formează cetatea. Acestea au fost curățite prin focul încercărilor de pe pământ. Sticla străvezie trimite, cum am mai precizat deja, la curăția sfinților și la darul acestora de a reflecta în mod perfect gloria lui Dumnezeu.

După ce ne-a descris zidul, porțile și cetatea, autorul face un pas către INTERIORUL cetății. El insistă mai întâi pe ce NU are cetatea. Primul lucru pe care-l aflăm este că cetatea nu are Templu deoarece Domnul și Mielul sunt Templul ei. Templul este Casa Domnului, și locul de întâlnire dintre Dumnezeu și făpturile Sale. Dar acum cetatea însăși este Casa Domnului! Mai mult, cetatea este o imensă Sfântă a Sfintelor. Deci e firesc să nu găsim Templu în cetate! Cetatea însăși este Templul Domnului! Și Domnul Însuși este Templul cetății. Comuniunea dintre Dumnezeu și sfinții ce formează cetatea este desăvârșită! Al doilea lucru care lipsește

cetății sunt luminătorii (soarele și luna). Nu mai este nevoie de aceștia deoarece lumina ei este însuși Dumnezeu. E interesant cum textul trece de la tema luminii fizice (luminătorii) la tema luminii spirituale (Făclia ei este Mielul). Așa cum am comentat deja la începutul capitoului, prezența întinericului fizic în prima creație părea să însemne că Dumnezeu și-a asumat o perioadă nepedepsirea răzvrătirii și răului luciferic. Însă acum, la inaugurarea noii Creații, marele ispitor este deja aruncat în iazul cu foc.

Deci cetatea nu are Templu, și nici luminători. Dar ce are cetatea? Primul lucru ni se spune că Neamurile își vor aduce slava și cinstea lor în cetate. Se accentuează de două ori această idee (v.24 și v.26). Ce să însemne acest lucru? Sunt două ipoteze: fie neamurile fac parte din identitatea cetății, fie reprezintă vizitatorii cetății. Prima ar sublinia deci că nu doar evreii credincioși, ci și neamurile răscumpărate vor face parte din Noul Ierusalim. A doua ar reliefa că nu toate neamurile vor face parte din Noul Ierusalim. Există o teorie (inspirată în special din Romani cap.9 unde se precizează că împietrirea temporară a lui Israel a făcut cu puțință mântuirea neamurilor) care afirmă că doar cei dintre neamuri mântuiți prin credința în Isus Hristos în perioada Bisericii vor face parte din Noul Ierusalim. Ceilalți dintre neamuri, mântuiți prin alegerea binelui în Vechiul și Noul Testament, sau prin credința în Isus Hristos în mia de ani, ar forma aceste Neamuri din finalul cap.21 din Apocalipsa care ar reprezenta doar vizitatorii cetății. Aici ar putea fi incluși poate și cei mântuiți ca prin foc care își pierd răsplata (vezi 1 Cor.cap.3). Cum va fi exact, vom vedea acolo sus.

Ce mai găsim în cetate? Alături de slava și cinstea Neamurilor mai găsim râul cu apa vieții, pomul vieții și scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului (22:1-3). Râul cu apa vieții și pomul vieții ne trimit la Grădina Edenului. Noul Ierusalim reprezintă o recuperare a paradisiului pierdut, o întoarcere a umanității la armonia din Eden. Dar înseamnă chiar mai mult decât atât. În Edenul lui Adam nu era așezat scaunul de domnie al Domnului (acesta era în ceruri). Dar acum Domnul își așază însuși scaunul Său de domnie în noua creație. Domnul are o nouă reședință, un nou loc de unde va governa peste toate creațiile Sale toată eternitatea. Slava Noului Ierusalim este deci mai mare decât cea a Edenului din Genesa, și răsplătirea sfinților răscumpărați eclipsează gloria lui Adam însuși. Referirea la neamuri în v.2 ne surprinde din nou: *frunzele pomului vieții slujesc la vindecarea neamurilor*. Despre ce vindecare să fie vorba? V.27 ne-a asigura că nimic neîntinat nu va intra în ea, ci doar cei neprihăniți scriși în cartea vieții Mielului. V.3 din cap.22 insistă din nou că nimic vrednic de blestem nu va mai fi acolo. În noua creație nu va mai exista Ispitor ca în Eden, sau păcat ca în creația decăzută. Deci de unde necesitatea vindecării neamurilor? Modul cel mai simplu de a soluționa această afirmație este să apelăm la dinamica timpului în cartea Apocalipsa. Am văzut până acum că imaginile din Apocalipsa pot glisa rapid în viitor sau în trecut. Astfel v.2 ar face referire la o perioadă de vindecare din trecut: vindecarea neamurilor din perioada Bisericii (prezentul lui Ioan) sau din mia de ani. Dacă însă afirmația din v.2 vizează prezentul Noului Ierusalim, atunci înseamnă că se referă la realități care sunt dincolo de capacitatea noastră de înțelegere. Ea ar confirma că neamurile de la finalul cap.21 ar fi doar vizitatorii din cetate, și că deși eliberate de firea pământescă, ele ar avea totuși nevoie de vindecare (din ce pricină, nu știm!). Descrierea Noului Ierusalim se încheie în v.3b-5 cu răsplătirea sfinților ce formează cetatea: aceștia vor sluji Mielului, vor vedea Fața Lui, Numele Lui va fi pe frunților lor, vor fi luminați de Dumnezeu

Însuși și vor împărăți în vecii vecilor. Părtașia cu Mielul este răsplata lor (vor vedea Fața Lui), și marele lor privilegiu este slujirea Mielului. Dar a sluji, în Împărăția lui Dumnezeu, înseamnă a împărăți. Deci ei vor governa împreună cu Mielul tot ce este creat pentru eternitate! V.5 insistă din nou pe absența nopții. Nu va mai exista Ispititor. Posibilitatea căderii nu va mai fi! Acest lucru e foarte important pentru umanitatea răscumpărată. Ea a trăit trauma pierderii paradisiului. E firesc să se întrebe: există riscul să pierdem și acest paradis? Dumnezeu îi asigură că nu.

Un pământ și un cer nou, fără de păcat, guvernat de Dumnezeu și în care răsplata este însuși Dumnezeu. Nici o altă religie de pe pământ nu oferă o asemenea speranță. Binele viitor propus de celelalte religii este eclipsat cu ușurință de speranța credinței creștine. Iar modul în care este descris Noul Ierusalim ne arată că răsplătirea sfinților răscumpărați de pe pământ este inimaginabil de mare! Slava lor este mai mare decât cea a îngerilor, decât cea a celor mai slăviți heruvimi, decât cea a lui Lucifer de altădată, decât cea a lui Adam din Eden, decât cea a Templului ceresc din prezent! Ei vor forma Noul Templu al lui Dumnezeu, și vor fi pentru eternitate singura Locuință a lui Dumnezeu și unica Mireasă a Mielului. Doar ei vor șede pe scaunul de domnie împărășind (slujind) cu Mielul pentru veșnicie!

Pasajul 22:6-20 reprezintă încheierea sau epilogul cărții. Finalul cărții subliniază câteva idei foarte importante.

1. Ioan este surprins a doua ora încercând să se închine îngerului. Observăm că tot în contextul slavei Miresei el simte o nevoie extrem de intensă de a se închina. Slava Miresei este deci cu adevărat apogeul revelației și a gloriei planului lui Dumnezeu!
2. Se insistă de câteva ori că lucrurile vestite se întâmpla repede și că Isus vine curând. Tocmai din această pricină profeția nu trebuie pecetluită (ca cea a lui Daniel din vechime). Deci Apocalipsa a fost dăruită pentru a fi înțeleasă tocmai pentru că vremea este aproape. După 2000 de ani de istorie ne întrebăm ce înseamnă acest misterios *în curând*? Teologii care văd profețiile din Apocalipsa axate în special pe evenimentele din primul secol/primele secole (căderea Ierusalimului din anul 70/căderea Romei) rezolvă mai ușor această problemă. Însă Hristos cred că ne vorbește aici cu claritate despre revenirea Sa în slavă. Ce înseamnă *în curând*? Ar putea însemna că pentru Dumnezeu timpul curge altfel (vezi 2 Petru cap.3a), dar și faptul că evenimentele finalului pot începe oricând în istorie, și deci trebuie să fim mereu în veghere.
3. V.11-15 pune din nou în contrast destinul celor credincioși cu cel al celor necredincioși. Dumnezeu va da fiecăruia după fapta lui. Nu toți vor fi pedepsiți, și nu toți vor fi mântuiți. Revelația Apocalipsei ne cheamă la sfințire. Cel necurat să fie necurat mai departe și să suporte consecințele, iar cel neprihănit să se sfințească mai departe pentru a se bucura de răsplătire.
4. Cel ce a adevărit toate aceste lucruri este Isus, unicul și adevăratul Mesia al Vechiului Testament (rădăcina și sămânța lui David și Luceafărul de dimineață!). Vestirea Sa este o mare chemare la mântuire (VINO!). Duhul și Mireasa întăresc această chemare. Este posibil ca strigătul VINO! Al Duhului și Miresei să însemne și o chemare a Mirelui.

5. Apocalipsa este o carte sacră și inspirată, și mesajul ei este complet și mântuitor. Ea este o sinteză a planului lui Dumnezeu și a Evangheliei lui Hristos. De aceea, cel care adaugă sau scoate ceva din această carte, se atinge de Evanghelie, și din această pricină se sortește singur la pierzanie eternă.
6. Cartea se încheie cu rugăciunea: *Vino, Doamne Isuse!* Este răspunsul așteptat din partea Miresei la această minunată revelație. Întreaga viață de sfințire și așteptare a Miresei de pe pământ trebuie să fie un strigăt profund către urechea Mirelui: *Vino, Mire drag!*